

Arrest

nr. 302 967 van 11 maart 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 11 augustus 2021 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van de verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 januari 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op het CGVS wordt de verzoeker gehoord op 23 januari 2023.

1.3. Op 30 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt op 31 maart 2023 aan de verzoeker ter kennis

gebracht middels een ter post aangetekende zending. Het betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

T., A.

Nationaal nummer: (…)

CG nummer: (…)

DVZ nummer: (…)

Asielaanvraag: 11/08/2021

Overdracht CGVS: 19/01/2022

U werd op 23/01/2023 van 14u tot 17u30 gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Pashtoe machtig is. Uw advocaat, Meester Jean-Paul Docquir, loco voor Meester Döne Dagyan was hierbij aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en werd op 01/01/1999 geboren in Chakdara in Khyber Pakhtunkwa in Pakistan. Uw familie is afkomstig van het dorp Shangar in het district Asmar (provincie Kunar). U bent Pashtoen en soennitisch moslim. U was nooit politiek actief. In de jaren 80 vertrokken uw ouders naar Pakistan. Zij vestigden zich eerst in Swabi om vervolgens in Chakdara te gaan wonen. Enkele jaren geleden verloofde u zich met R. S. A. (°01/01/2002). Zij is een kleindochter van uw tante en verblijft momenteel in Haripur dat zich eveneens in Khyber Pakhtunkwa in Pakistan bevindt. U woonde heel uw leven in Zaib Abat in Chakdara, waar veel Afghaanse vluchtelingen verblijven. U heeft nog een oudere broer J. J. is gehuwd, werkt als mecanicien en heeft een winkel in de markt van Chakdara. Uw vader woont met uw jongste zus R. naast uw broer J. in Chakdara. De verloofde van uw zus R. woont en werk als landbouwer in Kunar. Uw vader is gepensioneerd en werkte vroeger als hersteller van verwarmingstoestellen. Uw moeder overleed begin 2018 aan kanker. U heeft nog 4 gehuwde zussen (F., H., Z. en R.). Uw zus F. verhuisde na de machtsovername van de Taliban van Kunar naar Kambat in Khyber Pakhtunkwa, Pakistan. Uw 3 andere zussen wonen nog steeds met hun familie in de regio Kunar. Eén van uw schoonbroers werkt in de regio als leraar, een andere verdient zijn brood in de bouwsector. Twee van uw neven, M. en Z., werkten vroeger voor het nationale leger en wonen net als twee van uw ooms in Afghanistan. In 2017 beëindigde u uw middelbare school in Chakdara. Na uw studies verdiende u uw brood als fruitverkoper. U bent één keer naar Afghanistan geweest. In de zomer van 2015 reisde u samen met uw broer naar Kunar om er een identiteitskaart (taskara) aan te vragen. U verbleef toen ongeveer 1 week bij uw zus H. en haar familie in Asmar. In Pakistan werd u als Afghaanse vluchteling door de politie lastiggevalen. Ze sloegen u opdat u hen smeergeld zou betalen, doorzochten jullie woning, onderworpen u aan identiteitscontroles en legden onrechtvaardige boetes op. Uw economische situatie in Pakistan was niet goed. Omwille van deze problemen besloot u naar Europa te komen. Eén van uw schoonbroers in Afghanistan financierde uw reis. Rond augustus 2020 verliet u Pakistan en begon u uw reis naar Europa. Ongeveer een maand na uw vertrek kwam u aan in Turkije. Na een verblijf van 2 maanden in Turkije reisde u per boot door naar Griekenland, vanwaar u te voet naar Bulgarije ging. Op 21/12/2020 diende u in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming in. Ongeveer 2,5 maand na uw aankomst in Bulgarije reisde u via Servië door naar Roemenië, waar u op 15/01/2021 nogmaals een verzoek om internationale bescherming indiende. Hierna reisde u door naar Duitsland, waar u op 02/03/2021 andermaal internationale bescherming aanvraag. Uiteindelijk kwam u op 10/08/2021 in België aan, waar u op 11/08/2021 nogmaals een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u economische problemen en haalt u de algemene en onstabiele veiligheidssituatie in Kunar en Afghanistan aan. Ook heeft u schrik voor de taliban. U haalde aan dat zij mensen doden die uit Europa komen en u als doelwit zouden kunnen zien omwille van het werk van uw 2 neven bij het leger.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw PoRr-kaart (Proof of Registration Card), uw schoolrapport, uw diploma middelbaar onderwijs en kopieën van de PorR-kaarten van enkele familieleden neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste merkt het CGVS op dat u tijdens uw Dublin-interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 23/08/2021) op verschillende punten totaal andere verklaringen aflegde dan bij het invullen van uw CGVS vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 17/01/2022) en/of uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS (dd. 23/01/2023).

Tijdens uw Dublin-interview op 23/08/2021 verklaarde u het volgende. Namelijk, dat u sinds uw geboorte in Shangar in het district Asmar (Kunar, Afghanistan) woonde; u ongeveer 4 jaar verloofd bent met R. die in Helalzo in Shigal (Kunar) woont; 1 broer J. heeft waarover u zei dat hij ongeveer 20 maanden eerder het leven liet in een auto-ongeval; uw 2 zussen H. en R. en uw vader in Shangar woonachtig zijn; uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) in Shangar ligt en u ongeveer 1 jaar eerder Afghanistan verliet (Verklaring DVZ, 23/08/2021, p.6-15).

Bij het invullen van uw CGVS vragenlijst op 17/01/2022 verklaarde u tijdens uw eerdere interview over uw verblijf in Afghanistan te hebben gelogen. Tevens voegde u eraan toe nooit in Afghanistan en enkel in Pakistan in Chakdara te hebben gewoond en zei u dat heel uw familie (inclusief uw verloofde) in Pakistan verblijft. Daarnaast haalde u aan 1 broer te hebben en uw zussen F., Z. en R. die gehuwd zijn niet eerder te hebben vernoemd (Vragenlijst, dd. 17/01/2022, p.2-3).

Zelfs indien rekening wordt gehouden met uw verklaring als zouden mensen u bij uw aankomst in België hebben aangeraden uw verblijf in Pakistan niet te vermelden om repatriëring te ontlopen, stelt het CGVS zich echter de vraag waarom u in het begin van uw asielprocedure over de dood van uw broer gelogen heeft en naliel uw zussen F., Z. en R. te vermelden (Vragenlijst, dd. 17/01/2022, p.2-3 + CGVS, p.8).

Daar waar u in uw vragenlijst van 17/01/2022 nog beweerde dat heel uw familie in Pakistan woonachtig is, verklaarde u voor het CGVS dat u behalve 3 zussen en hun families in de regio Kunar ook nog twee ooms in Kunar en in Jalalabad en 2 neven, M. en Z., in Afghanistan heeft (CGVS, p.10; p.15). Bovenstaande discrepanties zijn uitermate merkwaardig en doen afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Het CGVS stelt bovendien vast dat u incoherente verklaringen aflegde over uw taskara. In tegenstelling tot uw verklaringen tijdens uw Dublin-interview, waar u zei dat uw taskara in Shangar lag, verklaarde u voor het CGVS dat u in Griekenland in het bezit was van uw taskara maar dit document bij een deportatie naar Turkije werd afgenomen (Verklaring, dd. 23/08/2021, nr. 29 + CGVS, p.6).

Uw verklaring als zou u zich niet meer hebben kunnen herinneren dat u uw taskara tijdens uw reis naar Europa in uw bezit had omdat u zich bij aankomst in België mentaal niet goed voelde is weinig overtuigend (CGVS, p.13). De extra informatie over uw taskara die u op 03/02/2023 in het kader van uw opmerkingen aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud via mail aan het CGVS overmaakte kan de eerdere appreciatie hierover evenmin in positieve zin wijzigen. U verklaarde enkel dat uw taskara door uw schoonbroer naar Afghanistan werd meegenomen in het kader van uw studies en daarom heeft gezegd dat uw taskara mogelijks nog in Afghanistan lag (mail, dd.03/02/2023).

Het CGVS merkt verder op dat uit uw dossier blijkt dat u in Bulgarije tijdens uw asielprocedure een andere geboortedatum, namelijk 14/03/2002, heeft opgegeven. Hiermee geconfronteerd antwoordde u voor het CGVS dat de landen Bulgarije en Roemenië niet uw eindbestemming waren en u er foutieve informatie heeft gegeven (CGVS, p.17). Bovenstaande zet uw algehele geloofwaardigheid andermaal op de helling.

Voor wat betreft uw verklaringen aangaande het profiel van uw 2 neven die lid waren van het voormalige Afghaanse nationale leger (Afghan National Army of ANA) en de door u hieraan gekoppelde vrees bij terugkeer (CGVS, p.16), merkt het CGVS op dat u initieel hieraan geen problemen of vrees koppelde.

Nadat u, hiernaar gevraagd, melding maakte van het profiel van uw neven, stelde de Protection Officer u de vraag waarom u niet kon terugkeren naar Afghanistan. U haalde toen enkel aan dat u in Kunar geen eigendom heeft, het er economisch moeilijk leven is en vertelde dat de algemene onveiligheidssituatie in Kunar en Afghanistan niet goed is (CGVS, p.10).

Ook toen de Protection Officer van het CGVS u vervolgens tot 2 keer toe opnieuw de vraag stelde of er naast bovenvermelde nog andere redenen zijn waarom u (persoonlijk) niet naar Afghanistan kan terugkeren, repte u met geen woord over het feit als zou het werk van uw neven bij terugkeer voor u een risico kunnen zijn en herhaalde u enkel wat u eerder had vermeld (CGVS, p.10).

Pas toen de Protection Officer u aan het einde van het persoonlijk onderhoud de vraag stelde waarom u, rekening houdend met feit dat u nog familie in Kunar heeft en uit uw verklaringen niet blijkt dat zij met problemen te kampen hebben, op de proppen kwam met het profiel van uw neven zei u dat de taliban u als een doelwit zou kunnen zien als ze dit te weten zouden komen (CGVS, p.16).

Bovenstaande vaststellingen doen twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van de ernst van de door u aangehaalde vrees in dit verband. Temeer daar u tevens met geen woord over het profiel van uw neven bij het invullen van uw vragenlijst (Vragenlijst, dd. 17/01/2022, p. 2-3).

Het CGVS stelt trouwens in dit verband vast dat u het profiel van uw neven totaal niet aannemelijk maakte. Op de vraag van de Protection Officer om te vertellen over hun jobs, antwoordde u niets te weten en zei u in Pakistan te hebben gewoond terwijl zij in Afghanistan verblijven. U zei expliciet niets te weten over hun werkplaats, hun functie en hierover geen details te kunnen geven (CGVS, p.10). Evenmin wist u wanneer zij zich bij het leger hebben aangesloten (CGVS, p.16). Ook gaf u aan niet te weten waar uw neef M. en Z. sinds de machtsovername tewerkgesteld zijn, dan wel waar uw neven M. en Z. thans in Afghanistan verblijven (CGVS, p.15-16). Tevens liet u na een begin van bewijs aangaande uw verklaringen in dit verband neer te leggen.

Het CGVS merkt in dit verband verder op dat een hypothetische vrees voor de taliban omwille van het profiel van uw neven niet voldoende is. Niets in uw verklaringen wijst erop dat uw familieleden die nog in de regio Kunar verblijven omwille van het profiel van uw neven met problemen te kampen hebben gehad (CGVS, p.11). U dient uw vrees in concreto aan te tonen, wat u naliet te doen (CGVS, p.16).

Uit uw verklaringen blijkt overigens dat uw neven zelf nog in Afghanistan verblijven en u evenmin melding maakte van problemen die zij momenteel omwille van hun voormalig werk zouden ondervinden (CGVS, p.16). Rekening houdend met bovenstaande zijn er dan ook geen redenen om aan te nemen dat u, als familielid, in geval van terugkeer wel nood aan bescherming zou hebben.

Het loutere gegeven als zou u in Pakistan hebben verbleven is verder niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofd. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood

aan internationale bescherming kan aantonen. U behoort zelf tot de Pashtun etnie en spreekt ook Pashtu, de taal waarin de interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS werden gevoerd op uw vraag. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u in Chakdara in een kamp voor Afghaanse vluchtelingen woonde gelegen in de Khyber Pakhtunkhwa provincie, waar Pashtun de dominante etnische groep vormen. U ging naar een Afghaanse privéschool ging en had tijdens uw job als fruitverkoper contacten met Afghanen. Bovendien heeft u nog familie in Afghanistan die, zoals blijkt uit uw verklaringen, pendelen tussen beide landen (CGVS, p.5-13). Uit bovenstaande blijkt dat u nog voeling had met de Afghaanse normen en waarden hoewel u niet in Afghanistan verbleef.

Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

Waar u verder nog stelt dat u niet naar Afghanistan zal kunnen terugkeren omdat u er geen eigendom of plaats heeft om er te verblijven en het er economisch moeilijk is om er leven moet worden vastgesteld dat u hierbij verwijst naar de mogelijkheid om zich (opnieuw) te integreren in Afghanistan (CGVS, p.10). Deze elementen wijzen op problemen van socio-economische aard, en hieruit kan echter geen vervolging of ernstige schade in uw hoofdte uit worden afgeleid. Bovendien blijkt u tevens nog over een netwerk in Afghanistan te bezitten. Zo wonen vier zussen met hun families in Kunar en heeft u een oom die in Jalalabad woont.

Voor wat betreft uw verklaring als zou een lang verblijf in Europa een probleem bij terugkeer met de taliban kunnen opleveren, moet worden vastgesteld dat hieruit evenmin een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte kan worden afgeleid. Op geen enkel moment toonde u aan dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen (CGVS, p.16).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u de Vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend. De door u neergelegde documenten, bevestigen uw identiteit, de registratie van u en uw familieleden als Afghaans vluchtelingen in Pakistan en uw schoolcarrière, elementen die hier niet ter discussie staan. De overige opmerkingen die u op 03/02/2023 via mail aan het CGVS overmaakte aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud, namelijk een wijziging betreffende de spelling van uw geboorteplaats in Chakdara en uw verduidelijking over uw schoolloopbaan, zijn evenmin in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate

waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen

en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar.

Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over

gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het gegeven dat u geboren en getogen bent in Pakistan, is niet bij machte de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Er kan immers niet gesteld worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan, het land waarvan u de nationaliteit draagt, zal terechtkomen in een oorlogssituatie. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter

uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er

geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-

economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou

dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker citeert de motieven van de bestreden beslissing en betoogt verder als volgt:

"Verzoeker wenst te benadrukken dat hij vrees voor vervolging indien hij naar Afghanistan dient te vertrekken.

Eerst wenst verzoeker te informeren dat artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: [...].

Verzoeker wenst te benadrukken dat er over de huidige situatie in Afghanistan een gebrek is aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie.

Verzoeker verwijst hierbij naar het rapport van UNHCR: Guidance note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan van februari 2022, waarin al volgt wordt gesteld: [...].

Ondanks het feit dat UNHCR aldus van oordeel is dat het, omwille van een gebrek aan voldoende informatie, momenteel niet mogelijk is om alomvattende richtlijnen te geven over de nood aan internationale bescherming van Afghansen die Afghanistan ontvlucht zijn, heeft het CGVS de bestreden beslissing genomen tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

UNHCR is van mening dat het in veel gevallen wel mogelijk is om, op basis van het profiel van de verzoeker en het tot dusver beschikbare bewijsmateriaal over de situatie in Afghanistan, een nood aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag vast te stellen. Het omgekeerde geldt evenwel niet: UNHCR meent dat het momenteel niet mogelijk is om met de vereiste mate van zekerheid vast te stellen dat een Afgaanse asielzoeker geen internationale bescherming zou behoeven. Daarom heeft UNHCR de staten dan ook opgeroepen om het nemen van beslissingen inzake asioldossiers op te schorten in alle gevallen waarin niet kan worden vastgesteld dat de betrokkene nood heeft aan bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag. UNHCR stelt dat de opschorting van kracht moet blijven totdat de situatie in Afghanistan is gestabiliseerd en er betrouwbare informatie over de veiligheids- en mensenrechtensituatie beschikbaar is om een volledige beoordeling te kunnen maken van de nood om de vluchtelingenstatus toe te kennen aan individuele verzoekers. Volgens UNHCR is de situatie in Afghanistan sinds de overname van de Taliban in grote mate gekenmerkt door onzekerheid, willekeur en een ernstig gebrek aan respect voor de rechtsstaat. Gebaseerd op de tot dusver beschikbare rapporten en informatie over wijdverspreide mensenrechtenschendingen, is UNHCR bezorgd dat de recente ontwikkelingen net tot een toename van de behoefte aan internationale bescherming leiden voor mensen die Afghanistan ontvluchten.

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van zijn verwestering. Hij wenst inderdaad te informeren dat hij nooit verbleven heeft in Afghanistan.

Verzoeker verwijst hierbij naar het artikel van UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylumseekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018, waarin wordt gesteld als volgt: [...].

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat het CGVS de gewijzigde humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan onvoldoende grondig, zorgvuldig en correct beoordeeld heeft.

Uit informatie waar verzoeker over beschikt (<https://nansen-refugee.be/wpcontent/uploads/2022/10/NANSEN-Noles-Afghanistan-2022-3-AFGHANISTAN-EEN-ANALYSE-VAN-HET-BESCHERMINGSBELEID-EN-RISICOS-BIJ-TERUGKEER-1.pdf>), blijkt met name als volgt: [...].

Het CGVS verklaart in de bestreden beslissing als volgt: [...].

Verzoeker wenst hierop te antwoorden dat een persoon zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal, kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten. Sommige herinneringen worden sterker, andere zwakker. Verlies en toename van herinneringen is eigen aan hoe het geheugen werkt. Verzoeker verwijst hierbij naar: H.E. Cameron, *Refugee Status Determinations and the Limits of Memory*, p. 491.

Uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Dit geldt ook wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze inconsistentie is niet per se een teken van ongeloofwaardigheid. (zie P.A. Granhag, P.J. van Koppen, A. Vredevelde, *The Inconsistent Suspect: A Systematic Review of Different Types of Consistency in Truth Tellers and Liars*. R. Bull (ed.), *Investigative Interviewing*. J. Herlihy en S. Turner (2006), *Should discrepant accounts given by asylum seekers be taken as proof of deceit?*, *Torture: quarterly journal on rehabilitation of torture victims and prevention of torture*, 16, p. 81).

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat hij geweld vrees in Afghanistan.

Uit informatie waar verzoeker over beschikt (Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, maart 2022), blijkt dat het merendeel van de terugkeerders uit Afghanistan ook geweld vrezen bij terugkeer naar Afghanistan.

6.1.2. Geweld tegen terugkeerders uit Europa

Er is geen sprake van systematische monitoring van de omstandigheden van terugkeerders vanuit Europa naar Afghanistan. In de jaren voorafgaand aan de machtswisseling zijn tienduizenden individuen teruggekeerd naar Afghanistan. Uit onderzoek met 63 Afgaanse terugkeerders uit Duitsland die na terugkeer langer dan twee maanden in Afghanistan bleven, bleek dat 90,5% slachtoffer was geworden van geweld en dat 54% het slachtoffer was geworden van meerdere geweldsincidenten. Het betrof volgens de onderzoeker, Friederike Stahlmann, zowel geweldsincidenten die direct gerelateerd waren aan de status van de persoon als terugkeerder en geweldsincidenten die iedereen hadden kunnen overkomen in Afghanistan. In de eerste categorie van geweld vielen incidenten waarbij familie, bekenden of derden de terugkeerder geweld toebrachten, omdat zij vermoedden dat de terugkeerder zich had misdragen in Europa. In deze categorie viel ook geweld tegen de terugkeerder ten gevolge van zijn onvermogen om de schuld die werd opgedaan om de reis naar Europa te financieren terug te betalen. In de tweede categorie viel geweld dat gepaard gaat met dwangrekrutering, aanslagen en criminaliteit. Volgens data van MMC rapporteerden terugkeerders uit Europese landen vaker dan terugkeerders uit Iran, Pakistan, Turkije en andere landen dat geweld hun grootste probleem was bij terugkeer. 51% van de terugkeerders uit Europa identificeerde geweld als de grootste uitdaging bij terugkeer.'
[...]."

Ondergeschikt gaat de verzoeker vervolgens in op de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij geeft aan dat de *UN High Commissioner for Human Rights* heeft gesteld dat de recente gebeurtenissen de nood aan internationale bescherming voor Afghanen vergroten en zet uiteen dat uit verschillende rapporten blijkt dat er in Afghanistan dodelijk geweld wordt gebruikt, alsook willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden. Sinds de machtsovername door de taliban is ook de toegang tot de gezondheidszorg sterk beperkt en zijn alle voorzorgsmaatregelen in verband met covid-19 weggefallen. Hij vervolgt dat de taliban zich op de strikte interpretatie van de sharia baseren bij alle voorgaande beperkingen en wijst erop dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar het eerdere schrikbewind. Ten slotte maakt hij kanttekeningen bij de actualiteit van de informatie waarop EUAA zich in zijn analyse steunt. Hij wijst op het belang van actuele informatie gezien de onvoorspelbare situatie in Afghanistan.

De verzoeker vraagt in hoofdde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

De verzoeker heeft bij het verzoekschrift geen bijkomende stavingstukken gevoegd.

Op 17 januari 2024 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus", december 2023;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban", 14 december 2023.

Ter terechtzitting heeft de verzoeker geen aanvullende stukken neergelegd, doch hij heeft wel een originele versie getoond van de 'Afghan citizen Proof of Registration'-kaart (hierna: PoR-kaart) op naam van A. A. H. Een kopie van deze kaart bevindt zich reeds in het administratief dossier. De verzoeker

geeft tevens aan dat Pakistan Afghaanse vluchtelingen terugstuurt naar Afghanistan en hij stelt in het algemeen dat de situatie in Afghanistan niet goed is.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De verzoeker klaagt in zijn enig middel een gebrek aan actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij naar de UNHCR *Guidance note* van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asiëldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen.

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022.

De Raad herinnert eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR en EUAA niet bindend zijn, met dit verschil dat artikel 11, lid 3, van de verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU volgende verplichting inhoudt: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en EUAA enkel een momentopname betreffen en lidstaten niet ontslaan van hun verplichting om over te gaan tot een *ex nunc* beoordeling op basis objectieve landeninformatie.

Bijgevolg zal de Raad zijn oordeel steunen op de meest recente landeninformatie die ter zijn beschikking wordt gesteld.

3.3.3. Concrete beoordeling

3.3.3.1. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Gelet op de stukken van het rechtsplegingsdossier en de verklaringen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat de verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Wat de ter terechtzitting getoonde PoR-kaart betreft, merkt de Raad vooreerst op dat de verweerder op zich niet heeft betwist dat de verzoeker in Pakistan heeft verbleven als vluchteling. Wel werden de volgende inconsistenties en tegenstrijdigheden ontwaard in verzoekers relaas:

“Ten eerste merkt het CGVS op dat u tijdens uw Dublin-interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 23/08/2021) op verschillende punten totaal andere verklaringen aflegde dan bij het invullen van uw CGVS vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 17/01/2022) en/of uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS (dd. 23/01/2023).

Tijdens uw Dublin-interview op 23/08/2021 verklaarde u het volgende. Namelijk, dat u sinds uw geboorte in Shangar in het district Asmar (Kunar, Afghanistan) woonde; u ongeveer 4 jaar verloofd bent met R. die in Helalzo in Shigal (Kunar) woont; 1 broer J. heeft waarover u zei dat hij ongeveer 20 maanden eerder het leven liet in een auto-ongeval; uw 2 zussen H. en R. en uw vader in Shangar woonachtig zijn; uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) in Shangar ligt en u ongeveer 1 jaar eerder Afghanistan verliet (Verklaring DVZ, 23/08/2021, p.6-15).

Bij het invullen van uw CGVS vragenlijst op 17/01/2022 verklaarde u tijdens uw eerdere interview over uw verblijf in Afghanistan te hebben gelogen. Tevens voegde u eraan toe nooit in Afghanistan en enkel in Pakistan in Chakdara te hebben gewoond en zei u dat heel uw familie (inclusief uw verloofde) in Pakistan verblijft. Daarnaast haalde u aan 1 broer te hebben en uw zussen F., Z. en R. die gehuwd zijn niet eerder te hebben vernoemd (Vragenlijst, dd. 17/01/2022, p.2-3).

Zelfs indien rekening wordt gehouden met uw verklaring als zouden mensen u bij uw aankomst in België hebben aangeraden uw verblijf in Pakistan niet te vermelden om repatriëring te ontlopen, stelt het CGVS zich echter de vraag waarom u in het begin van uw asielprocedure over de dood van uw broer gelogen heeft en naliet uw zussen F., Z. en R. te vermelden (Vragenlijst, dd. 17/01/2022, p.2-3 + CGVS, p.8).

Daar waar u in uw vragenlijst van 17/01/2022 nog beweerde dat heel uw familie in Pakistan woonachtig is, verklaarde u voor het CGVS dat u behalve 3 zussen en hun families in de regio Kunar ook nog twee ooms in Kunar en in Jalalabad en 2 neven, M. en Z., in Afghanistan heeft (CGVS, p.10; p.15). Bovenstaande discrepanties zijn uitermate merkwaardig en doen afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Het CGVS stelt bovendien vast dat u incoherente verklaringen aflegde over uw taskara. In tegenstelling tot uw verklaringen tijdens uw Dublin-interview, waar u zei dat uw taskara in Shangar lag, verklaarde u voor het CGVS dat u in Griekenland in het bezit was van uw taskara maar dit document bij een deportatie naar Turkije werd afgenomen (Verklaring, dd. 23/08/2021, nr. 29 + CGVS, p.6).

Uw verklaring als zou u zich niet meer hebben kunnen herinneren dat u uw taskara tijdens uw reis naar Europa in uw bezit had omdat u zich bij aankomst in België mentaal niet goed voelde is weinig overtuigend (CGVS, p.13). De extra informatie over uw taskara die u op 03/02/2023 in het kader van uw opmerkingen aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud via mail aan het CGVS overmaakte kan de eerdere appreciatie hierover evenmin in positieve zin wijzigen. U verklaarde enkel dat uw taskara door uw schoonbroer naar Afghanistan werd meegenomen in het kader van uw studies en daarom heeft gezegd dat uw taskara mogelijks nog in Afghanistan lag (mail, dd.03/02/2023).

Het CGVS merkt verder op dat uit uw dossier blijkt dat u in Bulgarije tijdens uw asielprocedure een andere geboortedatum, namelijk 14/03/2002, heeft opgegeven. Hiermee geconfronteerd antwoordde u voor het CGVS dat de landen Bulgarije en Roemenië niet uw eindbestemming waren en u er foutieve informatie heeft gegeven (CGVS, p.17). Bovenstaande zet uw algehele geloofwaardigheid andermaal op de helling.”

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en de verzoeker brengt er niets concreets tegen in. De Raad treedt de verweerder bij in het oordeel dat de verzoeker over verschillende kernelementen als zijn vluchtrelaas, zijn taskara, zijn verblijf in Afghanistan en zijn geboortedatum, tegenstrijdige en incongruente verklaringen aflegde die van die aard zijn dat zij de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas op de helling zetten. Dit geldt des te meer nu de verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft erkend dat hij bij zijn eerste gehoor in België foutieve verklaringen heeft afgelegd om repatriëring te voorkomen en dat hij in Bulgarije en Roemenië leugenachtige verklaringen heeft afgelegd omdat hij er niet wou blijven. Dit duidt erop dat de verzoeker,

minstens in het verleden, bewust heeft verzaakt aan de medewerkingsplicht die op hem rust als verzoeker om internationale bescherming.

Daarnaast doet de verzoeker met zijn verklaringen ter terechtzitting en de getoonde PoR-kaart hoe dan ook op geen enkele wijze afbreuk aan de volgende beoordeling die steun vindt in de voorliggende informatie en die ook door de recentere informatie, vervat in de aanvullende nota, niet wordt omgebogen:

“Het loutere gegeven als zou u in Pakistan hebben verbleven is verder niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen. U behoort zelf tot de Pashtun etnie en spreekt ook Pashtu, de taal waarin de interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS werden gevoerd op uw vraag. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u in Chakdara in een kamp voor Afghaanse vluchtelingen woonde gelegen in de Khyber Pakhtunkhwa provincie, waar Pashtun de dominante etnische groep vormen. U ging naar een Afghaanse privéschool ging en had tijdens uw job als fruitverkoper contacten met Afghanen. Bovendien heeft u nog familie in Afghanistan die, zoals blijkt uit uw verklaringen, pendelen tussen beide landen (CGVS, p.5-13). Uit bovenstaande blijkt dat u nog voeling had met de Afghaanse normen en waarden hoewel u niet in Afghanistan verbleef.

Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

Waar u verder nog stelt dat u niet naar Afghanistan zal kunnen terugkeren omdat u er geen eigendom of plaats heeft om er te verblijven en het er economisch moeilijk is om er leven moet worden vastgesteld dat u hierbij verwijst naar de mogelijkheid om zich (opnieuw) te integreren in Afghanistan (CGVS, p.10). Deze elementen wijzen op problemen van socio-economische aard, en hieruit kan echter geen vervolging of ernstige schade in uw hoofde uit worden afgeleid. Bovendien blijkt u tevens nog over een netwerk in Afghanistan te bezitten. Zo wonen vier zussen met hun families in Kunar en heeft u een oom die in Jalalabad woont.”

De verzoeker brengt thans geen concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van zijn geboorte en eerder verblijf in Pakistan ingeval van terugkeer naar Afghanistan zou worden geviséerd, dan wel dat hij hierdoor niet in staat zal zijn zich aan te passen aan de in Afghanistan onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Uit de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023, waarnaar in de bestreden beslissing op goede gronden wordt verwezen, blijkt dat de behandeling van personen die geboren zijn en verbleven hebben in Pakistan en die terugkeren naar Afghanistan in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen. Ook in de “Afghanistan – Country Focus” van EUAA van december 2023 worden geen daden van vervolging vermeld ten aanzien van personen die na een verblijf als vluchteling in Pakistan worden teruggestuurd naar Afghanistan. Bovendien blijkt hieruit dat deportaties van Pakistan naar Afghanistan, die vaak voorkomend zijn, geen aanleiding geven tot een sociaal stigma.

De Raad bevestigt de hierboven geciteerde beoordeling dan ook integraal. In verzoekers geval liggen geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat hij zich, louter door zijn voorgaand verblijf in Pakistan als vluchteling, niet opnieuw zou kunnen vestigen in Afghanistan om redenen zoals bedoeld in artikel 48/3, §1, van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt opgemerkt dat de verzoeker niet overtuigt waar hij de door de commissaris-generaal geuite twijfels aangaande de geloofwaardigheid van de ernst van de aangehaalde vrees in verband met het profiel van zijn neven tracht te vergoelijken door erop te wijzen dat blijkens academische literatuur “een persoon zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal, kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten”, en dat “wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal”. Dit theoretisch en algemeen betoog omtrent de werking van het geheugen, alsook het lange tijdsverloop, verschoont immers niet het feit dat de verzoeker meerdere incoherente, inconsistente en onaannemelijke verklaringen aflegde over elementen die essentieel zijn in zijn vluchtrelaas en de kern uitmaken van zijn vrees. Van de verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is om coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen reeds enige tijd geleden plaatsgevonden. De vastgestelde incoherenties, onaannemelijkheden en inconsistenties hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas en betreffen bepalende ervaringen in het leven van de verzoeker waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt voorts niet dat de verzoeker geheugenproblemen kent die hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. De verzoeker was tijdens het persoonlijk onderhoud in staat om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij brengt evenmin een medisch attest, noch enig ander begin van bewijs bij dat aantoonde dat hij daadwerkelijk moeilijkheden zou kennen om zich bepaalde feiten op consistente wijze te herinneren.

De verzoeker doet met zijn betoog dan ook geen afbreuk aan volgende terechte motieven in de bestreden beslissing:

“Voor wat betreft uw verklaringen aangaande het profiel van uw 2 neven die lid waren van het voormalige Afghaanse nationale leger (Afghan National Army of ANA) en de door u hieraan gekoppelde vrees bij terugkeer (CGVS, p.16), merkt het CGVS op dat u initieel hieraan geen problemen of vrees koppelde.

Nadat u, hiernaar gevraagd, melding maakte van het profiel van uw neven, stelde de Protection Officer u de vraag waarom u niet kon terugkeren naar Afghanistan. U haalde toen enkel aan dat u in Kunar geen eigendom heeft, het er economisch moeilijk leven is en vertelde dat de algemene onveiligheidssituatie in Kunar en Afghanistan niet goed is (CGVS, p.10).

Ook toen de Protection Officer van het CGVS u vervolgens tot 2 keer toe opnieuw de vraag stelde of er naast bovenvermelde nog andere redenen zijn waarom u (persoonlijk) niet naar Afghanistan kan terugkeren, repte u met geen woord over het feit als zou het werk van uw neven bij terugkeer voor u een risico kunnen zijn en herhaalde u enkel wat u eerder had vermeld (CGVS, p.10).

Pas toen de Protection Officer u aan het einde van het persoonlijk onderhoud de vraag stelde waarom u, rekening houdend met feit dat u nog familie in Kunar heeft en uit uw verklaringen niet blijkt dat zij met problemen te kampen hebben, op de proppen kwam met het profiel van uw neven zei u dat de taliban u als een doelwit zou kunnen zien als ze dit te weten zouden komen (CGVS, p.16).

Bovenstaande vaststellingen doen twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van de ernst van de door u aangehaalde vrees in dit verband. Temeer daar u tevens met geen woord over het profiel van uw neven bij het invullen van uw vragenlijst (Vragenlijst, dd. 17/01/2022, p. 2-3).”

Het CGVS stelt trouwens in dit verband vast dat u het profiel van uw neven totaal niet aannemelijk maakte. Op de vraag van de Protection Officer om te vertellen over hun jobs, antwoordde u niets te weten en zei u in Pakistan te hebben gewoond terwijl zij in Afghanistan verblijven. U zei expliciet niets te weten over hun werkplaats, hun functie en hierover geen details te kunnen geven (CGVS, p.10). Evenmin wist u wanneer zij zich bij het leger hebben aangesloten (CGVS, p.16). Ook gaf u aan niet te weten waar uw neef M. en Z. sinds de machtsovername tewerkgesteld zijn, dan wel waar uw neven M.

en Z. thans in Afghanistan verblijven (CGVS, p.15-16). Tevens liet u na een begin van bewijs aangaande uw verklaringen in dit verband neer te leggen.”

De verzoeker gaat bovendien geheel niet in op de vaststelling dat de hypothetische vrees voor de taliban omwille van het profiel van zijn neven niet voldoende is. De commissaris-generaal heeft in dit verband terecht het volgende gesteld:

“Het CGVS merkt in dit verband verder op dat een hypothetische vrees voor de taliban omwille van het profiel van uw neven niet voldoende is. Niets in uw verklaringen wijst erop dat uw familieleden die nog in de regio Kunar verblijven omwille van het profiel van uw neven met problemen te kampen hebben gehad (CGVS, p.11). U dient uw vrees in concreto aan te tonen, wat u naliet te doen (CGVS, p.16).

Uit uw verklaringen blijkt overigens dat uw neven zelf nog in Afghanistan verblijven en u evenmin melding maakte van problemen die zij momenteel omwille van hun voormalig werk zouden ondervinden (CGVS, p.16). Rekening houdend met bovenstaande zijn er dan ook geen redenen om aan te nemen dat u, als familielid, in geval van terugkeer wel nood aan bescherming zou hebben.”

Ook thans brengt de verzoeker niet naar voor dat zijn neven, die in Afghanistan verblijven, aldaar problemen zouden ondervinden ten gevolge van hun werk voor het voormalige Afghaanse nationale leger. Noch minder brengt de verzoeker in dit verband enig begin van bewijs bij.

De Raad stelt dan ook, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat in het geheel niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoeker door de taliban zou worden vervolgd omwille van het profiel van zijn neven.

Waar de verzoeker nog stelt dat hij nood heeft aan bescherming omwille van zijn verwestering, kan een reëel risico om bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van een (gepercipieerde) verwestering in verzoekers geval niet worden aangenomen. Uit de objectieve actuele landeninformatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, blijkt heden vooreerst niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. De verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door vaagweg te verwijzen naar zijn verblijf in Europa toont de verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

Hoewel aan de verzoeker blijkens zijn verklaringen nooit duurzaam in Afghanistan heeft verbleven en hij steeds in Pakistan heeft gewoond, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte was van de Afghaanse normen en gewoontes en dat haar daarnaar gevormd is. De verzoeker woonde blijkens zijn verklaringen immers in Pakistan samen met zijn Afghaanse familieleden in Zaib Abat te Chakdara. Bovendien verklaarde de verzoeker dat hij verschillende dichte familieleden heeft die nog steeds in Afghanistan verblijven, zodat er kan worden aangenomen dat hij beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan. Ook is de verzoeker Pashtun, spreekt hij Pashtoe en liep hij in Pakistan gedurende twaalf jaar school in een Afghaanse privéschool. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier en bij gebrek aan enig concreet gegeven ter ondersteuning van dat de loutere bewering verwesterd te zijn, kan dus niet worden aangenomen dat de verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer naar Afghanistan. De verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te kunnen stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Uit de loutere omstandigheid dat de verzoeker in het Westen heeft verbleven en er asiel heeft aangevraagd kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete informatie aan die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft en waaruit een verregaande verwestering blijkt, of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden in Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3.2. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.2.1. Artikel 48/4, §2, a), van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.3.2.2. Artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet

In zoverre de verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van het profiel van zijn neven en/of omwille een (toegeschreven) verwestering, niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wordt gewezen op wat volgt.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, punten 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, punten 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., punten 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, punt 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Hetzelfde standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een

individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die in de onderhavige zaak ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afgaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat de verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

3.3.3.2.3. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de

meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden

die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er volgens de meest actuele informatie die thans voorligt in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

De verzoeker heeft blijkens zijn verklaringen steeds in Pakistan gewoond, doch is van oorsprong afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoeker zet in zijn verzoekschrift echter als dusdanig geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen die, volgens hem, het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van de verzoeker in te vullen. Het gaat immers om persoonlijke omstandigheden.

Gelet op het voormelde toont de verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.3.3. De verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Besluit

Het enig middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat de verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad integraal bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

Waar de verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont de verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	C. DE GROOTE
--------------	--------------